

בלבבי משכן אבנה

כל החומר המופיע בעלון זה חדש

מי שלא נמצא שם, הרי שזה "רצוא ושוב" בנפש, ואזי הוא לא יכול להחזיק שם מעמד בתמידיות. אולם כאשר נמצאים שם, שזו שלמות האמונה שתתגלה לעתיד לבוא, הרי שבאופן טבעי משם מתחיל כל דבר – כי שם הוא נמצא. משל לאדם שיוצא כל בוקר מביתו, מדוע כל בוקר הוא יוצא מביתו, וכי במקרה הוא יוצא משם, אלא משום שזהו מקומו ושם הוא לן, לכן "יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב" (תהלים קד, כג), משם הוא יוצא כי שם הוא נמצא. אין שלימות כזו בבריאה, אבל זהו מהלך הפנים שבבריאה, לשם הנשמות מכוונות.

אשר על כן, עומק היסוד הראשון "להאמין מציאות הבורא יתברך", עניינו להתחיל כל התחלה מאותו מקום של "להאמין מציאות הבורא יתברך", משם הוא מתחיל כל דבר. שתחילת היסוד הראשון בנפש אצל האדם מתחיל מאותו מקום. כל התחלותיו מתחילות מאותו מקום, הוא לא מתחיל שום דבר אלא מאותו מקום של "להאמין מציאות", משם הוא יכול להתחיל.

במובן התחתון האדם לא מתחיל לעשות דבר אם הוא לא מאמין שאפשר לעשותו, הוא לא מנסה לפעול פעולה אם הוא לא מאמין שאפשר לעשותה, כנ"ל. ולפי"ז, הכח הזה נמצא אצל כל אחד מאתנו בעומק הנפש בגילוי, רק הוא נמצא בגלוי למטה מאד, אבל הוא קיים. לא חייב להיות שזה נמצא באיתגליא בנפש שהאדם כך חושב, אבל מכח אותו מקום זה מה שהוא פועל. כל הפעולות כולם שהאדם פועל, זה אך ורק אם במעמקי נפשו הוא מאמין שאפשר לפעול את אותה פעולה, אחרת הוא לא יפעל. אולם בעומק יותר, צריך להגיע לאותו מקום שכל תחילת מציאות שלו באה מאותו מקום שנקראת תפיסת גילוי, כמו שנתבאר.

התנועה שמתנועעת הבריאה כל ימות עולם, מה מניע את אותה תנועה. במובן התחתון, הקנאה התאוה והכבוד, הם אלו שמניעים את הבריאה, כלשון חז"ל. זוהי התנועה התחתונה של הנפש הבהמית, התנועה שזו שורשו, אולם הענפים שמהם מקבלים תנועה, אלו הם קנאה תאוה וכבוד, וכן ע"ז הדרך. אולם כאשר אנו מתייחסים בשורש הבריאה כולה, הדבר היחיד שמניע את כל הבריאה כולה, זהו גילוי של הבורא יתברך שמו. אין דבר אחר שמניע את הבריאה כולה.

תחילת כל תנועה בנפש מתחילה ממקום של אמונה. כלומר, היא מתחילה מאותו מקום שהאדם צריך להכיר מהו הכח שמניע אותו. אם האדם לא מכיר את תחילת התנועה, שהיא "להאמין מציאות", נמצא בעצם שזהו כאדם שיש לו גוף ללא ראש, ניתק ממנו מקור תחילת ההויה של אותו דבר.

כאשר עוסקים כאן ביסוד הראשון, "להאמין מציאות הבורא יתברך", אל לנו ח"ו לחשוב, שכל בוקר האדם יאמר: "יסוד ראשון, להאמין מציאות הבורא יתברך שמו", ומחר בבוקר פעם נוספת, וכן מחרתיים בבוקר, שלש מאות ששים וחמש יום בשנה, כפול שבעים ימי חיי האדם, ימות החמה ימות לבנה, ונספור כמה פעמים הוא אמר, והרי שהוא הגיע ב"ה למנין כך וכך פעמים של אמונה.

"להאמין מציאות הבורא יתברך", כלומר, לא שהאדם אומר זאת בתחילת יום, אלא עניינו הוא, שכל פעולה שהאדם פועל מתחילה מאותו "להאמין מציאותו יתברך", זה נקרא "אמונה שלמה". אמונה שלמה עניינה, שכל תחילת פעולה בנפש מתחילה מאותו מקום. בלשון חז"ל זה נקרא: "א-ל אמונה ואין עול", האמין בעולמו ובראו" (ילק"ש, האזינו, פל"ב). כוונת הדבר היא, שהוא נתן מקום של גילוי, ומכוחו הוא ברא את מה שהוא ברא. "להאמין מציאות" כלומר, להאמין גילוי – משם נעשה בריאה, לבר, גילוי, כל מציאות מתחילה מאמונה.

י"ג עיקרים

יסודות האמונה לרמב"ם

התחלת כל תנועה בנפש מאמונה

ענה נתרם את הדברים יותר קרוב להבנה מעשית. אולם, אנו עוסקים בתפיסת השורש של הנפש, שורש תחילת הלב, ולא בהשלכות של הדברים כלפי מטה, כלפי הרובדים הנמוכים יותר בנפש.

הנפש של האדם כל הזמן פועלת, היא רואה, שומעת, מריחה, מדברת, טועמת, ממששת, וכן ע"ז הדרך. כל דבר יש לו ראשית, ויש לו התפשטות. כל תנועה ותנועה שפועלת בנפש, צריך לזהות בנפש מאיזה מקור ראשון היא יוצאת, מהי תחילת ההויה של אותו דבר בנפש. למשל, כאשר האדם חושב, הוא צריך לזהות היכן היא נקודת ההתחלה של אותה מחשבה. וכן כאשר האדם שומע, הוא צריך לזהות היכן תחילת השמיעה של אותו דבר.

נביא דוגמא מכח הדיבור שבאדם. כיצד הוא סדר כח הדיבור באדם, ישנם חמשה כוחות, כמו שהגדיר"א מביא מדברי רבותינו, ואלו הם: רצון, מחשבה, הרהור, קול, דיבור. כאשר האדם מדבר, הוא רואה שהדיבור מתחיל מהדיבור. אולם כאשר האדם מתבונן עמוק בתוך נפשו, הוא יראה שהדיבור מתחיל מהרצון. ובעומק יותר מהיכן הדיבור מתחיל – מהאמונה.

כל תנועה בנפש בעומקה מתחילה מאמונה. ביאור כוונת הדבר בהגדרה הייצוגית, בלשון פשוטה: אם לא הייתי מאמין שאני יכול לדבר אז לא הייתי מנסה לדבר. אם לא הייתי מאמין שאני יכול לראות לא הייתי מגביה את עיני לראות, וכן ע"ז הדרך. זה אמנם נכון, אבל זהו החלק השפל באמונה של הדבר.

בהגדרה הפנימית, כל תחילת תנועה בנפש, כל מה שהאדם נע, זהו על מנת לגלות דברים, אחרת הוא לא מתנועע. מהו הדבר שמניע את כל התנועה של הבריאה כולה, כל

■ המשך בע"ה שבוע הבא – מסדרת דע את אמונתך_001

הגדרת מהות האמונה והגדרת מציאות (שלוש עשרה העיקרים

לרמב"ם) בקול הלשון 3<2

פרק ו' | האופן למעשה של צירוף היראה והתורה.

"שבכל עת שיכין האדם עצמו ללמוד, ראוי לו להתיישב על כל פנים זמן מועט, ביראת ה' טהורה בטהרת הלב, להתוודות על חטאתו מעומקא דליבא".

כדי שתהא תורתו קדושה וטהורה, עד כאן התבארו שני חלקים הנ־צרכים לאדם בשעה שהוא מכין את עצמו ללמוד: האחד – להכין את עצמו "ביראת ה' טהורה בטהרת הלב", והשני – "להתוודות על חטאתו מעומקא דליבא", ובחלק זה גופא מונחים שני חלקים: ראשית – **תשובה,** ושנית כחלק ממדרגת התשובה – וידוי ועל זה נאמר כאן – "להתוודות על חטאתו".

מצות התשובה היא מצות עשה דאורייתא וצריך להבין מדוע נצרכת היא כהכנה למציאות לימוד האדם בתורה הקדושה? טעם ראשון, בכללות ממש כמו שאומרים רבותינו, שנאמר "ולרשע אמר אלוקים מה לך לספר חוקי", והרי שאם הוא רשע ח"ו תורתו נמאסת לפניו יתברך שמו ולכן על מנת שהאדם יהיה ראוי לעסוק בדברי תורה, צריך שיעשה תשובה על עונותיו.

אבל יתר על כן, כמו שממשיך הנפה"ח ואומר: "כדי שתהא תורתו קדו־שה וטהורה". כלומר, אם האדם אינו טהור ואינו קדוש מכח העבירות שנאמר בהן בכללות "וניטמתם" – טומאה, טמטום הלב, והוא עוסק בדברי תורה, הרי שזה דומה לאדם שלוקח כוס מלוכלכת ומכניס לתוכה מים צלולים, שאף על פי שהמים כשלעצמם הם צלולים, אולם היכנסותם לתוך הכוס גורמת לידי כך שהם עצמם נעשים מים מלוכלכים.

ומעין דמעין כך, הרי אף על פי שודאי שהתורה הקדושה בקדושתה קאי, והיא תמיד תהיה באופן של קדושה אפילו כאשר היא משתלשלת למדרגה התחתונה כמו שאומר הנפה"ח לקמן (בפרק כ"ז), אולם מצד ההיקלטות שלה בנפש האדם, זה לא יתגלה אצלו באופן של "תורה קדושה וטהורה".

התורה הקדושה מצד עצמה בקדושתה קאי, אפילו אם היא מתערבת ח"ו בדברים שאינם טהורים, ואפילו אם ח"ו האדם עוסק בדברי תורה באופן שאינו כראוי, אפ"ה היא עדיין עומדת לעצמה טהורה וקדושה. אבל מצד הקליטה שלה בנפש האדם, מכיון שנפשו איננה טהורה וקדושה, הרי שהתורה הזו אינה נקלטת בעומק נפשו באופן של טהרה וקדושה אלא היא מתערבת עם חלקי הטוב והרע שבקרבו.

ולכן, אם האדם אינו עושה תשובה קודם עיסוקו בתורה וח"ו נדבקה בו טומאה קודם לכן מכח העבירות, הרי שבשעה ששפע אור הקדושה של התורה נכנס לקירבו, אפילו שהתורה עצמה עדיין טהורה וקדושה, ומחמת שהיות האדם בלתי טהור, הרי שבהשגתו שלו לא מתגלה אצלו תורה קדושה וטהורה!!

זהו איפא הטעם השני מדוע נצרך האדם לעשות תשובה מעומקא דליבא, כדי שיהא כאן כח של תורה, שאור התורה הקדושה יהיה באופן של תורתך בתוך מעי, מעיים טהורים וקדושים, שישו בני מעי, באופן שה־תורה תיקלט עמוק עמוק בעומק נפשו!! ■ המשך בע"ה בשבוע הבא – מתוך קובץ

שיעורים על ספר נפש החיים שער ד'

פרק ההתבודדות | מרבינו אברהם בן הרמב"ם

לעיל הוזכרו כל חלקי ההתבודדות, שחלק מהם הוא ביטול החושים. כלומר, אי-יציאת האור מן האדם לחוץ, הפניית האדם לא מפנים לחוץ אלא מחוץ לפנים, ויתר על כן מפנים לפנים, כח הדוחף, ויתר על כן דוחף ללעילא, ויתר על כן כח השכלי, והשוואת כח המדמה אליו יתברך. כעת הוא מביא את המקורות לכך.

וברמז לבטול החושים נאמר (איוב ל"א, א'): "ברית כרתי לעיני" וכו'. ועוד נאמר (ישעיה ל"ג, ט"ו): "ועצם עיניו מראות ברע". ודוד אמר (תהלים קי"ט, ל"ז): "העבר עיני מראות שוא".

בלשון כללית מאד, חושי האדם בכללות נקראים "רשר"ד", ראייה שמיעה ריח דיבור, ולמטה מכך כח המישוש. שורש כל החושים כולם היוצאים לחוץ הוא חוש הראייה המתחיל בעיניים, סדר קומת האדם מתחיל מן הראייה, והוא: עיניים אוזניים חוטם ופה. וכל חמשת החושים, וארבעת החושים בכללות, הינם התפשטות, הארת המחשבה היוצאת לחוץ. וע"ש כן היא נקראת "עין", שבכח המחשבה זה נקרא "עיון", התבוננות, ובחיצוניות זה "עיני האדם", שכח זה יוצא מהפנים לחוץ.

ולכן, כאשר האדם רוצה לבטל את החושים שלא יצאו לחוץ, בכללות הוא צריך לבטל את חוש הראייה, חוש השמיעה, חוש הריח, חוש הדיבור וחוש המישוש. אבל בעומק, "גופא בתר רישא גריר", כאשר רוצים לבטל את החושים, החוש הראשון שצריך לבטל כדי שאחריו יגררו כולם, הוא חוש הראייה. זה נקרא: "עין רואה, לב חומד, וכלי המעשה גומרים" (עי' רש"י במדבר טו, מ), שהעין היא תחילת העבירה.

א"כ, כיוון שהעין היא שורש לכל החושים כולם, תחילת עבודת האדם בביטול החושים, כח המרגיש היוצא לחוץ, צריך להתחיל בעיניים.

על זה נאמר כאן: (איוב ל"א, א'): "ברית כרתי לעיני" וכו'. ועוד נאמר (ישעיה ל"ג, ט"ו): "ועצם עיניו מראות ברע". ודוד אמר (תהלים קי"ט, ל"ז): "העבר עיני מראות שוא". בעומק, יש כאן שלשה חלקים, שלב ראשון, מה שהעין עוצמת את עצמה רק מלראות ברע, על זה נאמר "ועצם עיניו מראות ברע", לא לראות דבר רע בחוץ. שלב שני, "העבר עיני מראות שוא", לא לראות את מה שלא צריך לראות, אפילו אם הוא לא רע. שלב שלישי, "ברית כרתי לעיני", עצם כך שהאדם מסתכל החוצה הרי שזה כבר יציאת החוש מהפנים לחוץ, וזה גופא נקודת הקלקול. ■

המשך בע"ה בשבוע הבא – מתוך סדרת שיעורים על ספר "המספיק לעובדי ה'" מרבינו אברהם בן הרמב"ם

אות יד'

מענה יש להבין, שמי שלא יודע את מה שנאמר כעת, יכול להסתובב כאן בעולם שבעים שנה, ויכול להיות שהוא לומד תורה ומקיים מצוות והוא יקבל שכר עצום על כל מה שהוא עשה, אבל הוא עדיין לא הבין מהו היסוד של החיים.

יש בורא, והבורא הוא שלם, והוא ברא נבראים, שתכליתם להיות שלמים, ואיזה סוג של שלמות, שני מיני השלמויות שהוזכרו עד השתא - זהו היסוד שעליו נבנה החיים.

בתחילת הדברים היה קשה להבין מדוע זהו יסוד החיים, אולם כאשר מתחילים להתבונן בדברים מבינים את הדברים בבירור. אין כאן חידושים, יש כאן אמתויות פשוטות שנעלמות מרוב בני אדם שנהדפים בזרם החיים, כלשון החזו"א באגרת. האמת הפשוטה והמוחלטת של החיים ברורה, עבודת האדם להיות שלם, בשני חלקי השלמויות שהוזכרו.

לאחר שהבנו הדברים, נחזור ללשונו של הרמח"ל.

היסוד הראשון שעליו עומד כל הבנין, הוא, שרצה הרצון העליון שיהיה האדם משלים - כאן הוא כבר מתחיל להיכנס לכל הסוגיא שהוזכרה, שעבודת האדם להיות שלם, אלא שנברא חסר ועבודתו להשלים את החסר.

מה נצרך להשלים - **משלים את עצמו** - בשלב הראשון האדם משלים את עצמו, ובשלב השני: **ואת כל הנברא בשבילו**. כל מה שבראתי בשבילך בראתי, תן דעתך שלא תקלקל ותחריב את עולמי, כלשון חז"ל (מדרש רבה, קהלת, ז). עבודת האדם להשלים את עצמו ואת כל הנברא בשבילו, שעולה ומעלה את כל העולם כולו.

מענה נבין עומק נפלא. בורא עולם ברא את העולם, האם הוא יכול להתגלות כאן בעולם או לא. תשובה לדבר, בודאי, שהרי אפילו יחיד יושב ועוסק בתורה שכינה עמו, שנאמר (שמות כ, כא) "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך" (אבות פ"ג מ"ב). אולם, האם יכול להיות גילוי גמור של הבורא יתברך שמו בעולם. ■ המשך

בע"ה בשבוע הבא - מתוך סדרת שיעורים על ספר "דעת תבונות"

פרק ד' | כח ההתבוננות

הסיבה הכללית היא, שבהיות והקטן חסר בדעת שלמה, ממילא הוא פחות יודע להתבונן בדברים ולהעמידם על אמיתותם, וזה נכון. וכמובן שיש עוד כל מיני סיבות להגררות אחר החברה, כגון שלא נעים לו מהחברים וכדו', אך לא בהם אנו עוסקים. הסיבה המדוייקת יותר קשורה ממש לסוגייתנו.

כפי שהתבאר, תפיסתו של הקטן היא, שכל הכלל הוא כמו הדבר שהוא פרט. ולכן אם הוא רואה ילד אחד מחבריו, שמוליך איזה שהוא מהלך בכיתה, הוא תופס שכולם אותו דבר.

ילד בקטנותו בתת ההכרה שלו סבור שכל הבתים הם אותו דבר, כל האבות הם אותו דבר, כל האימהות הם אותו דבר, הכל אותו דבר. עד שהוא גדל, ומתחיל לגלות ולהבין שזה לא ממש כך. אך בתחילה כך הוא תופס, ולכן הוא נע אחר החברה מאוד, כי אם הוא רואה את "מנהיג הכיתה" מתנהג בצורה מסויימת, נראה לו שזו הצורה הראויה. ואם יהיו שני מנהיגים, אזי הוא יתחכך בנקודת הסתירה ויצטרך לקבל החלטה (לקטן יש כמובן דעת מסויימת לבחור, וק"ו מבעל חי שיש לו קרוב לבחירה כמו שאומר האריז"ל).

הכח הזה נטוע עמוק מאד בנפש האדם, וכפי שהוזכר פעמים רבות הוא מתגלה גם בגדולים שנשארים באותו מהלך.

ע"י דעת דהבדלה מגיע האדם לשורש נשמתו

ככל שיש לאדם דעת דהבדלה מדוייקת יותר, אזי הוא מגיע למקום האמיתי ביותר בבריאה. שהרי מהמאפיינים של הבריאה הוא, שאין בה שני דברים שוים אחד לשני, כשאחז"ל (תנחומא, פינחס י'. ובברכות נח). "כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות". מציאות הבריאה היא שכל דבר שונה זה מזה, וכל אחד הוא מציאות של הויה לעצמו. לכל אחד יש מדור לפי כבודו, הוא שונה בדעותיו, שונה בחיצוניותו ובפרצופו, שונה בשורש נשמתו העליון, ושונה בעומק ההתקשרות שלו לה' ית' [כשאחז"ל (תענית לא). כל אחד ואחד מראה באצבעו זה ה'... - אצבעו שלו דווקא, במה ששונה מרעהו]. וכשעומק התפיסה הזו נקלטת במעמקי נפשו של האדם, הוא לא ינוע אחרי שום דבר אחר אלא רק אחר שורש נשמתו שלו!

זהו עומק כח ההבדלה שנמצא בנפשו של האדם, ולשם אנו חותרים להגיע ע"י הכח שבו אנו עוסקים עכשיו. אבל כאשר כח הדעת דהבדלה לא מפותח דיו בקטנותו של האדם, וגם בגדלותו האדם אינו עומד על דעתו לפתח אותו כדי צורכו, אזי שורש

תפיסת הקטנות הזו מגיעה איתו עד זקנה ושיבה. ■ המשך בע"ה בשבוע

הבא - מתוך סדרת שיעורים "דע את תורתך דרכי הלימוד"

אבד | מטה שאבדה חציה

תנן (כלים פי"ח מ"ט, והובא ברכות נ' ע"ב) מטה שנגנבה חציה, או שאבדה חציה, שחלקוה אחין או שותפין, טהורה. וברש"י שם, פקע שם מטה מינה, ושם טומאה. והיינו שפקע שם כלי בכך.

והיינו שיש אופן שהכלי כולו אובד, כמ"ש (תהלים לא, ג) נשכחתי כמת מלב, הייתי ככלי אובד. ויש אופן שהכלי עצמו חלקו נאבד. ויש אופן שהוא אבדה בתוך אבדה, א. שהכלי נאבד. ב. שנאבד חציו מחציו האחר (והשורש, שבירת הכלים, שירדו למטה, וכן נשברו, והם ב' אבדות אלו).

ועיין רש"י שם (תהלים) כל לשון אבידה אין הלשון נופל על בעל אבידה לומר הוא אבד אותה אלא האבידה אובדת ממנו, כד"א אשר תאבד ממנו (דברים כב, ג) האובדת לא בקשתם (יחזקאל לד, ד). (ועיין רש"י איוב, ד, יא, וכן שם כט, ג).

והנה כלי מורכב מג' חלקים, וסימנך פת"ח, פנימי תיכון, חיצון, כנודע (עיין ע"ח שער כז, פ"ב). והוא בחינת כל"י, ר"ת כהן לוי ישראל, כנודע. (עיין שערי אורה ועיין חת"ס שבועות מ ע"א). ומהות כלי שאבדה חציה, היינו שנקודת התוך שבו אינה מחברת ומקשרת את פנימיותו עם חיצוניותו, ועי"כ נאבד. ונקודת אמצע זו היא בחינת "דעת" שבחפץ, כח ההתקשרות שבו. והבן שביטול דעת זו היא הגורמת לחפץ שיאבד חציו איבוד מיניה וביה והוא הגורם שיאבד מבעליו, כי ע"י דעת זו נקשר החפץ הן לעצמו והן לבעליו.

ועיין מהר"ל (באר הגולה, באר שני, פ"ו), כי כל אבידה הממון יוצא מתחת רשותו, הרי הממון עצמו אינו ברשותו, וגם דעתו אין עליו שנתיימש והוציא את הממון מלבו, הרי דבר זה אינו עוד ממנו כלל, שאינו ברשותו וגם אינו בדעתו, והוא הפקר גמור (ונודע שדנו בכך בקוצה"ח, ובנתיבות, ואכמ"ל). והבן שהעדר דעת זו, גורם שדעתו אינו עליו, והוא גופא גורם שיצא מרשותו מפני שכח הדעת הקושר החפץ לרשותו איננו, ולכך (בפנימיות) החפץ נעתק מרשותו מפני רפיון דעת זו, והוא הגורם שהחפץ עצמו נאבד קצתו מקצתו האחר, "אבד חציה". וזהו עומק מ"ש חז"ל, שתחילת אבדת הכלים (שבירת הכלים) היה (במלך) בדעת, וכאשר הדעת בטל חל ג' חלקי אבדה הנ"ל, א. אבד מדעתו, ב. אבד מרשותו. ג. אבד חלקיו מעצמו של החפץ.

פרק ב' | קשר חיצוני ופנימי

סיכום הדברים בקצרה

- סוגי הקשרים שיש לאדם מחולקים לקשרים חיצוניים וקשרים פנימיים, הקשרים לעליון לצד ולתחתון הינם קשרים חיצוניים. ובשיעור זה התמקדנו בקשר של האדם עם עצמו.
- גם בקשר של האדם עם עצמו יש קשר חיצוני ויש קשר פנימי.
- ביררנו שמלבד הקשר לגוף גם הקשר לעצמו דרך מערכת הרצונות מוגדר כקשר חיצוני.
- הקשר של האדם לעצמו דרך מערכת תכונות הנפש הוא מוגדר כקשר פנימי עצמי.
- אעפ"כ צריכים אנו לברר את מערכת הרצונות כשלב ופתח להגיע לקשר הפנימי של תכונות הנפש.
- העבודה המעשית לבירור מערכת הרצונות נעשית בשני שלבים: שלב ראשון - רושמים את כל הרצונות שיש לנו עד כמה שניתן במשך תקופה ע"פ חלוקה של רצונות רוחניים וגשמיים או שליליים וחיוביים.
- שלב שני - עורכים הדרגה ברשימת הרצונות מהו החזק ביותר ומה פחות וכו'.
- ע"י זיהוי הרצונות והדירוג ביניהם נוהה את עומק הקשר שלנו עם עצמנו במערכת הרצונות.

עצם הנגיעה בצורה בהירה ומודעת בקשר של האדם לעצמו במערכת הרצונות אע"פ שהיא מערכת חיצונית זהו פתח וצוהר גדול להכרת הקשר של האדם עם עצמו שפעמים רבות אינו נמצא בגילוי אצל בנ"א במודעות מבוררת כמובן שכל אדם קשור לעצמו והוא מודע לכך שהוא קשור לעצמו אבל זהו לא עולם ברור וגלוי בסדרו וסדריו. ולכן הבירור של מערכת הרצונות מלבד עצם כך שהוא מברר את כח הרצון ככח רצון הוא גם ייצור בירור בקשר של האדם עם עצמו לפי רצונותיו אבל יתר ע"כ הוא גם יפתח את הפתח והצוהר לבהירות ומודעות של האדם עם הקשר הפנימי שלו לעצמו וההדרגות שבתוך אותו קשר בסיעתא דשמיא.

הארות ותובנות מתוך שיח נשים על השיעור

- העבודה המעשית מעלה את השיעור לרמת התודעה ובונה קומה של מחשבה.
- פעולות סתמיות במהלך היום הביאו לחשיבה פנימית אודות הרצון שהניע אותן וקנין זה לעצמו הוא קנין נצח
- רצונות שהיו נראים ממבט ראשון רצון רוחני טהור התגלו לאחר התבוננות מעורבים ברצונות גשמיים וכן להיפך
- ואע"פ שיתמהמה אם כל זה אחכה לו.. " דיון מעניין סביב מעגל הרצונות הסובב את הצפייה למשיח.
- כל אישה חשוב שיהיה לה פסק זמן לחשיבה ולהתבוננות כפי מידת צורך נפשה וכמו שהגדירה זאת אחת מן המשתתפות פסק זמן זה - הוא החיים האמתיים
- לאחר התבוננות במערך הרצונות עולה כי פעולות רבות ביום מתבצעות "כמצוות אנשים מלומדה" אנו עושות כי צריך ולא בגלל הרצון.
- נראה שעבודת החיים שלנו היא להגדיל את מספר הפעולות שאנו עושות שיבואו מתוך רצון אמתי. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - מתוך קובץ שיעורים על תפקידן של בנות ישראל.

ברכות (נב ע"ב) - דאמר ר' יוחנן, פירורין שאין בהם כזית מותר לאבדן ביד. ועיין ר"י מלוניל על הרי"ף (לח ע"ב ברי"ף) דלא חשיבי, ולא מקרו אוכלין. (ועיין שבת קמג ע"א, וברש"י שם). וכתבו התוס' שם בברכות, מיהו קשה לעניותא, כדאמרינן בפרק כל הבשר (קה ע"ב).

ודע פירורין, שורש פ"ר. ר"ת, פנים, רגלים. והבן שכל הבריאה בצורת אדם, עולם גדול עולם קטן. אדם גדול אדם קטן. וחלקו העליון של האדם, פנים גלגלת. וחלקו התחתון רגלים. והבן שגלגלת, לשון גל, וכן רגל, ר-גל. נעוץ סופן בתחילתו, ותחילתו בסופן, בצורת עיגול, גלגל.

והראש בבחינת אב, אב בחכמה, מוחין, ראשית לכל הגוף. והרגלים בבחינת ד', לשון דלות ועניות, המקום השפל והדל בקומת אדם. אבד, אב - ראש, ד - רגלים. וכאשר הראש - פנים, ורגלים מצורפים ההדדי, זהו כח גלגל חוזר בעולם. אולם כאשר יש בהם פרוד, פר, פרור, כנ"ל, זהו שורש לכל אבידה, כי כאשר נבדל הפנים מן הרגלים, כל האברים שבנתיים מתפזרין.

וזהו חטא העגל, מלשון עיגול, ושם נאמר ויטחן עד אשר דק (כי תשא לב, כ) שהוא שורש לכל הפירורין. ושם נטחן העגל, נטחן כח הגל. ואזי משה רבינו נדבק בדרגת פנים כמ"ש (שם, לב, כט) כי קרן עור פניו. ולעומתו בני" נדבקו במדרגת רגלים, "רגליה יורדות מות", ולכך כולם נעשו בחטא מרגלים - רגלים. כי כולם נפלו לבחינת רגלים. ומכח חטא העגל אבדו בני" את ה"עדי" שנתן להם בהר סיני כמ"ש (שבת פח ע"א), כלומר אבדו את החיבור לראשם, פנים, שע"ג העדי, הכתר.

והמן כאשר רצה לעורר פגם זה הפיל "פור", לעורר פרוד פנים מן הרגלים, ובזה רצה לעורר כוחו של שטן. והבן פנים - רגלים, גימ' השטן. וזה נעשה ע"י גורל, אותיות רגל.

ועיין שם משמואל (שבועות, תרע"ט) שהקשה בשם אביו, שהרי אמרו חז"ל (שמ"ר פכ"ז, ילק"ש ירמיהו, רמז, רסד) כיון שעמדו ישראל על הר סיני, אמרו כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע ואזי קבלו ב' כותרים, אולם אבדו ע"י שעשו להם העגל וכו', וא"כ כתר, עדי של נעשה אבדו, ומדוע אבדו עדי של נשמע. עיי"ש. ולהנ"ל ניחא שאבדו הקשר בין ראש - פנים, לרגלים, ולפיכך אין להם חיבור לעדי, לכתר. ועיין פענח רזא (תרומה) זהב וכסף וגו', י"ג דברים כתובים כאן, וכו', והם הם עדים שפרקו מהם בחטא העגל, שע"ז נאמר הייתי ככלי אובד, וכן אובד בגימ' י"ג. ■ המשך בע"ה בשבוע הבא - נכתב על

ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

הני נתון לך את בריתי שלום, ברית, בר-ית. ומקום הברית, אות ברית קודש במקום רגליו של אדם, הנקראים "לבר מגופא", כנודע, לחוץ. בר-חוץ. ותחילתו של אות ברית קדש בטבור כנודע. טבור, טו-בר. ושם נתגלה כח ההתפשטות וההרחבה באדם, הנקרא ברכה מלשון הברכה, המשכה. ברך-בר-ך. וכאשר המשכה זו טהורה, אזי זהו בבחינת "אור זרוע לצדיק", "ברה כחמה", ברה לשון ברור. וזהו ברק, בר-ק. כי התערבות יוצרת החשכה, והברירות אורה. ובשורש הוא אור ובהתפשטותו מים (בחינת אמ"ר, אור, מים, רקיע), וזהו באר. לשון ביאור, בירור אור, ולשון באר מים. באר, בר-א. וכן בור מים, בור, בר-ו. ואזי מטיפה זו נעשה עובר במעי אמו, עובר, עו-בר. והולד הנולד בראשונה נקרא בכור, בר-כו. ועיקר גילוי זה נמצא אצל רחל - יוסף. רחל והתפשטותה רחל - בלהה, ר"ת ב"ר. (והשורש ברבקה, בר-קה) וכן אצל ראובן שהיה בכור. ראובן בר-און. ופעמים טיפה זו אינה נקלטת באם ונעשית טיפה מסרחת, רקבון, רקב, בר-ק. וכן אצל כל אדם בסופו שבא אל מקום קבורתו, קבר, בר-ק.

והבן שבפנימיות הכל מאוחד, וכאשר יוצא לבר, לחוץ, נעשה ריבוי. וזהו בר-רב, לשון ריבוי, וזהו לשון רבבה, מנין ריבוי הגמור. וכאשר ח"ו מתגלה ניצוץ הרע שבו, נעשה מכך ריב, רב-י. והוא בחינת עבירה, רב-עיה. וכח המפריד נקרא חרב (היפך חבר, חיבור), רב-ח. והבן שיש בחינת פירוד גמור, והוא בחינת שבר, ש-בר. ועיקרו התפזרות לארבע כנפות הארץ, ארבע, רב-אע. והיפוכו חבר, ח-בר, שמחבר כל החלקים, והוא מקום קבורת האבות, חברון. וכן בריח, בר-חי, שמבריח מן הקצה אל הקצה ומחבר כל הנפרדים. והוא בחינת צבר, בר-צ. ויש בחינת פרוד ע"י תערובת בדבר אחד ועי"ז נפרדו חלקיו. תערובת, ערב, רב-ע.

והבן שבחינת פירוד גמור, הוא בחינת גלות לד' כנפות הארץ כנ"ל, וזה בחינת נבוכדראצר, נבוזראדן והדומים להם, שורש לגלות. משא"כ בחינת תערובת הוא בחינת סנחריב שבלל את האומות יחדיו וערבבם. ונקרא כן כמ"ש חז"ל שסיחתו ריב. כי יש כח דיבור באדם, דבר, ד-בר. וכאשר זהו דיבור עליון הוא בבחינת "פתח פיך ויאירו דבריך". וזהו הדיבור שמוציא פרי המחשבה והרצון לבר, לחוץ, וע"ד כלל לזולתו. אולם בדיבור יש תערובת של כ"ב אותיות. וכאשר נופל לקלקול נעשה עירוב דקלקול בחינת סנחריב, שסיחתו שיחה, דיבור של ריב. וכל זאת מכח דעת המתגלה בפה, דעת-ערוב דקלקול. והנה כתיב "דבר מלך שלטון", מכח הדיבור שולט על אלו שלבר ממנו. ושם נעשה שורש הריב, חלוקת המלוכה, בין ירבעם ורחבעם שיש בשמותם אותיות ריב.

והנה כאשר מתגלה הארה דקלקול נעשה ריב, והוא בחינת שרב, ש-רב, ריבוי הארה מעל גבולות הכלי. אולם כאשר זו הארה דתיקון הוא בחינת אברהם, בר-אהם, שנאמר עליו "מי האיר ממזרח צדק" ועל הארת חמה דתיקון נאמר כצאת השמש בגבורתו, גבר, ג-בר.

שרשי התיבות המרכיבות מאמר זה: טבור, ירבעם, רחבעם, דרבן, חברון, נבוכדראצר, מכבר, נבוזראדן, סנחריב, עכבר, קרבן, רגב, בחר, אביר, אביתר, אבנר, אבר, אברהם, ברכה, עבר, חרב, קבר, ארבה, ארבע, רעב, שבר, חבר, באר, בור, בכור, ברית, בקר, ברד, ברה, בשר, גבר, גיבור, כגר, דביר, דבר, דיבור, בהיר, בחור, בחירה, חרבה, בכורים, בלאשצר, עבר, עבירה, עיבור, בעור, בער, בצר, בר, קרב, ברה, ברור, ברזל, רבקה, רחוב, בריה, ברי, ריב, ברנע, ברק, בתר, גביר, דבורה, כרובים, מבצר, מבשר, עברי, ערב, ערבה, ערבון, קרב, רחב, ארב, בישר, מדבר, עורב, זרובבל, צבר, רכב, כביר, מערב, ראובן, רבבה, רבע, רהב, רקב, חורב, חרבונא, שרב, שרביט. ■ המשך

בע"ה בשבוע הבא - נכתב על ידי הרב שליט"א במיוחד לעלון זה

תור

נקודו קמץ, קמיצה. וזו צורת אגרוף לחלק מן השיטות (עיין תוספתא כלים פ"ז ה"ב) כמ"ש, אגרוף שאמרו, ר' טרפון אומר, פורש ראשי אצבעותיו ומראה. ר"ע אומר, קופץ ראשי אצבעותיו ומראה, ר' יהודה אומר מניח אצבעו על אגודל כופל חוזר ומוריד. ר' יוסי אומר ישנו בראש כרים גדול של צפורי. אחרים אמרו משמו, טפח ושליש טפח, וכך היו משערים עד שלא יבוא בן אבטיח. ועיין מאירי (ב"ק כז ע"ב) הכל לפי המבייש והמתבייש וכו', אם בעט ברגליו, חמש סלעים כנגד חמש אצבעות שבו. אם הכהו באגרפו או באחורי ידיו על פניו והוא הנקרא כאן סנוקרת, שלש סלעים כנגד י"ג פרקים שבחמש אצבעות, כשתסיר מהם שנים שבגודל שאינם כנגד האחרים. והבן י"ג גימ' אחד. סוד הקמץ, שהפרטים מקמצים ומתאחדים.

חכמה

עיין רש"י (שבת קלט ע"א) שבט מושלים: מקל אגרופין של מושלים, היינו דינים רשעים שת"ח שבמשפחותם להם למקל ולאגרוף שעל ידיהם היו מעמידין אותן ומחפין עליהם ועושין סניגורון לדבריהם.

ועוד. חכמה – זית שיוצא ממנו שמן, הרוצה להחכים ידרים שמנורה בדרום. ואמרו (ב"ק פא ע"א) גרופית של זית. ועיין שם בתוס' שכתבו, ובערוך פירש מגרופים, ענפים, וענפי הזית קרויין גרופים. ועיין שם שבזית בעי ב' אגרופין שהוא כללות אגרוף ימין ואגרוף שמאל. והן ימין ושמאל שהם ענפים של אמצע. ובמנורה הימין והשמאל פנו לנר אמצעי המאחדם.

בינה

שיעור מלא אגרוף נקרא בול (עיין שבת קכח ע"ב ובר"ן שם ובהרבה מקומות). וחודש בול הוא החודש השמיני, כמ"ש (מלכים א, פ"ו פל"ח) בירח בול הוא החדש השמיני. בינה שמיני מתתא לעילא כנודע. וכן בינה בה הלב מבין. בול, לב-ו. וכן אמרו שם בשבת מרחמין היינו על בהמה טהורה ביו"ט, היכי עביד, אמר אביי מביא בול של מלח ומניח לה בתוך הרחם כדי שתזכור צערה ותרחם עליו. בינה מינה דינן מתערין אולם היא עצמה רחמים כנודע. וז"ש מרחמין היינו לעורר רחמי האם שנתגלו בה הדינין מתערין. ועוד. כאשר מכים בוידוי נותנים ידו כאגרוף ומכה בלבו. ועיין

של"ה הק' (יומא, נר מצוה, ו) נוטל אבן גדולה מעט כמלא אגרוף וכו', ומכה בה על לבו.

דעת

אמרו (ב"ק צ ע"ב) והתניא, והכה איש את רעהו באבן או באגרף. שמעון התימני אומר, מה אגרוף מיוחד שמסור לעדה ולעדים, אף כל מסור לעדה ולעדים, פרט לשיצאתה מתחת יד עדים (ונאבדה). והבן שעדה ועדים לשונם שווה מלשון עד-דע-דעת. כי ע"י העדים נודע הדבר לב"ד הנקראים עדה. וכן הוא לשון המכילתא דר"י (משפטים נזיקין פ"ו ד"ה והכה) ומה אגרוף בידוע – ידוע, לשון דעת.

חסד

ידיים פרושות חסד, ידיים קמוצות דין. ועיין (תוספתא כלים פ"ז ה"ב) אגרוף שאמרו, ר' טרפון אומר פורש ראשי אצבעותיו ומראה. חסד. ר"ע אומר קופץ ראשי אצבעותיו ומראה, דין. ועל עשו הרשע אמרו (תנחומא, כי תצא) כשהוא יוצא ממעי אמו זריתיה (אגרוף) מתוחה לקבליה.

גבורה

עיין אבן עזרא (שמות כא, יח) אמר הגאון, באגרוף, כמו בעלי אגרופין, דבר חזק וקשה גבורה. ועיין רמב"ן שם, על לשון רבותינו, אגרוף הוא היד שיקבצו האצבעות לתוך הכף להכות בה, כמו שאומרין בעלי אגרופים (קידושין עו ע"ב) אגרופו של בן אבטיח (כלים יז, יב), וכן באגרוף רשע (ישעי' נח, ד). ועיין ספר השרשים לרד"ק (ערך גרף) כי אגרף היא היד הכפופה בלא הבוהן שעושין בנ"א להכות בה.

ועוד. בלשון הראשונים נקראת מדת הגבורה פחד. ואמרו (קדושין עו ע"ב) והן הן בעלי אגרופים של בית דוד דאזלי לבעותי עלמא. ופרש"י, אבל לא היו יורדים למלחמה עם ישראל.

תפארת

שם הוי"ה בת"ת, כנודע. ועיין פרדס יוסף (שמות כא, יח) באגרוף תרגום, בכורמיזא. ובשיח שרפי קודש (ח"ד, אות ר"ה) הביא פירוש, שאם הרגו ב-כו-רמיזא, בשם כ"ו-הוי"ה, ג"כ מחויב כשל באגרף. וכורמיזא גימ' אגרף, רפ"ד.

נצח

מכח בעלי אגרופין נעשה ניצוח.

הוד

כפיפת ראשי האצבעות שורשו בהוד, שכל הענפים, האצבעות בטלים לכף היד, הפרט בטל לכלל. ודבר זה נגלה בבירור בברכת כהנים

הנאמרת בהודאה, וכתב הרמב"ם (תפלה ונשיאת כפים, פי"ד ה"ג) ואצבעותיהם כפופות לתוך כפיהם עד שישלים שליח צבור ההודאה וכו'. וזה השורש שקודם לברכה של כהנים. ומכוחו מברכים את כלל ישראל, כלל דיקא שכל הפרטים נכללים בכלל. ואח"כ פושטים אצבעותיהן כמ"ש. והוא התפשטות הברכה.

יסוד

אבר היסוד נקרא אצבע (כגון פסחים קיב ע"ב). וזהו בכל ביאה. אולם ביאה ראשונה לשבור הבתולים בכח, זהו בחינת אגרוף. כי כשם שבאצבעות שביד יכול להתהפך לאגרוף כן באות ברית קודש. ואמרו (סוכה מח ע"ב) ת"ר מעשה בצדוקי אחד שניסך ע"ג רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן, ואותו היום נפגמה קרן המזבח, והביאו בול (מלא אגרוף) של מלח וסתמוהו. והבן, שבמקום ניסוך ע"ג יסוד המזבח ניסך ע"ג רגליו, כלומר ניסך ליסוד של עצמו, וכתולדה מכך לא נעשה יחוד זו"ן, ולכך נפגם הקרן – מלכות. ולכך רגמוהו באתרוגיהן, אתרוג – מלכות, כנודע. וצורתו כעין גולגלת, כעין אגרוף. ולכך ע"מ לתקן זאת, את פגם יסוד – מלכות, דייקא הביאו בול של מלח, לתקן מן היסוד. ועי"ז נתקן הקרן – מלכות.

מלכות

בחינת עשר. ועיין רמב"ן (שמות כא, יח) ואחרים אמרו (הראב"ע והרד"ק כאן) כי אגרוף רגב עפר, מלשון עבשו פרודות תחת מגרפותיהן (יואל א, יז). ועיין רשב"ם שם, באגרוף, לפי הפשט, כתרגום מין האבן או לבנה, שהרי בהשלכת אבן מדבר הכתוב. וכן פירש שם התרגום כורמיזא. וכן הביא שם הרשב"ם משם המכילתא. וכן כתב החזקוני שם.

ועוד. מלכות – דוד. ואמרו (סנהדרין כא ע"א) אמר רב יהודה אמר רב, ארבע מאות ילדים היו לו לדוד, וכולם בני יפת תואר היו, ומגדלי בלוריות היו, וכולן יושבין בקרנות של זהב ומהלכין בראשי גייסות היו, והם היו בעלי אגרופין של בית דוד.

נפש: מעשה. ואמרו (סוטה מא ע"ב) אמר ר' שמעון חלפתא, מיום שגבר אגרופה של חנופה, נתעוותו הדינין, ונתקללו המעשים, ואין אדם יכול לומר לחבירו מעשי גדולים ממעשיך. מעשה דקלקול. ועיין ספר מחשף הלבן (משפטים) או באגרוף, שגורף האסור במגפה ואכלו, אגרוף בגימ' "זה האסור", גורף האסור ואכלו עובר על מצות לא תעשה.

רוח: רוח דקלקול, חנופה (עיין קדושין מט ע"ב). ועיין (סוטה מא ע"ב) תנא משמיה דרבי נתן, באותה שעה נתחייבו שונאי ישראל כלייה שהחניפו לאגריפס. אגריפס, אותיות, אגרוף-יס.

ועוד. עיין (אהלות פי"ג מ"ג) החור שבדלת וכו', או שפתחתו הרוח, שעורו כמלא אגרוף.

ועוד: מקום הבחירה ברוח כמ"ש הגר"א. ועיין נועם אלימלך (משפטים, ד"ה וכו') באגרוף, פירוש בעלי אגרופין. והיינו גם בזה יכול לכבוש את יצרו, שצריך להתחזק ולהתגבר ולהרגיל את עצמו במדות טובות, כדי שעי"ז יהיה בעל אגרוף לנצחו. ועיין תולדות יעקב יוסף (צו, ד"ה עולה) וגבור ביצרו, גם שאינו בעל אגרוף בפועל.

נשמה: נשמה בחינת ה' ראשונה שבשם הוי"ה, וזהו אגרוף כללות ה' זו יחדיו.

חיה: אמרו (פסחים נג ע"ב) איבעיא להו, תודוס איש רומי גברא רבה הוה או בעל אגרופין הוה, ת"ש עוד זו דרש תודוס איש רומי, מה ראו חנניה מישאל ועזריה שמסרו עצמן על קדושת השם לכבשן האש, נשאו ק"ו בעצמן מצפרדעין וכו'. והבן שהוה גברא רבה מפני שהיה בעל אגרופין בנפשו (כנ"ל, ערך קטן רוח) ועיקר גבורתו שמסר נפשו, חיותו, ולכך דוקא אמר מימרא זו של מסירות נפש. והבן שכל מסירות נפש ענינה מסירות חיה ועליתה למדרגת יחידה, ולכך נותן חיותו. ויש מסירות נפש חלקי, והוא בבחינת נר"ן. והבן, אגרוף, אותיות גו-אפר. שכאשר מסרו עצמם צפרדעים לכבשן האש, נעשים אפר ע"פ דרך הטבע.

יחידה: עיקר מקום התפשטות באברי האדם כנפרדים הוא מקום האצבעות. וכאשר נעשה תנועת אגרוף, נכללים כל החמשה באחד. והוא בחינת התכללות כל נרנח"י ביחידה. והוא בחינת איתן שבנפש, ומשם תוקף וכח האגרוף.

■ המשך בע"ה בשבוע הבא – נכתב על ידי הרב שליטי"א במיוחד לעלון זה – להארות, הערות, והוספות: rav@bilvavi.net

תשובה בס"ד בעולם המעשה המחייב הוא תרי"ג מצות וז' מצות דרבנן וכל דברי קבלה ושאר דינים איסורים גזרות וכו' דרבנן.

ככל שאדם עולה יותר בסולם בכל עולם המחייב הוא לפי אותו עולם, מלבד מה שמחויב בעולם התחתון. שם החיוב מלשון חיבה, "חיבת הקודש מחיבתן".

בעולם התחתון כניסה לרשות ממונית שאינה לו אסורה מדין גזל. כן הדבר בעולם העליון, כניסה לרשות שאינה שלו הוא גזל רוחני. דוגמא ממוצעת לכך הוא זכויות יוצרים בעוה"ז, קנין רוחני.

ולפיכך אדם רוחני אמתי אינו נכנס לעולם של זולתו רק בגדרי הדין, היושר, וההטבה. אולם ישנם בנ"א שנמצאים בעולם רוחני שמעורב טוב ורע, הנקרא בלשון רבותינו בכללות עולם התמורות. ונפשם הבהמית מתערבת בכוחם הרוחני. והם ב' הבחנות: א. מצד מקור העולם הרוחני, עולם מעורב טוב ורע. ב. מצד נפש האדם, נפשו הבהמית בלתי מזוככת ומעורבת עם עולמו הרוחני להטותה לפי נטיתה.

וכשם שבעולם החומר יתכן שאדם יגזול מחבירו כן בעולם הרוחני הבלתי טהור יתכן מעין כך.

וכשם שבעולם הגשמי כח כל אדם ויכולותיו מוגבלות איש לפי ערכו, כגון כח נפשי, גופני, ממוני, וכו'. כן בעולם הרוחני כל אדם יש לו גבולות לפי ערכו.

וכשם שבעולם הגשמי האדם עלול להיפגע מזולתו, כן בעולם הרוחני הבלתי טהור. אולם ככל שאדם דבק בקונו ומאמין בהשגחה פרטית גמורה, כן א"א לו לשום נברא לעשות בו כרצונו, רק רצון הבורא שולט בו.

וזו בחירתו של האדם האם ח"ו לדבוק בכוחות השפלים ועי"כ דבק בעולם שניתן רשות למשחית להשחית. ומצד כך עלול להפגע על ידו. או לחלופין לדבוק בו ית"ש, ובאמונה טהורה, שרק הוא עשה

עושה ויעשה לכל המעשים כולם. ■

המשך בע"ה בשבוע הבא - מהארכיון

שאלה אהבת השם על פי ספה"ק אין השגה בא"ס ב"ה, וכל דרכי התפלה הם סודות יחודים ועליות מ"ן ומ"ד. איך מבארים מצות ואהבת את השם אלוקיך. האם כפשוטו אהבה מציאותו בלי ידיעה או אהבתו בהתלבשות אורו. ובאיזה מדרגה ובחינה? וכן נמי ביראת השם.

תשובה כנודע אהבה בגימ' אחד, כלומר תנועת התקרבות המביאה לאחדות - אחד. ובכל מדרגה ומדרגה יש בחינת התפרטות בערך לאותה מדרגה ומדרגת אחדותם. וזהו אהבה בערך לאותה מדרגה. ולכך בכל עולם שהוא סוד התלבשות אורו בערך מדרגת הלבשה זו ישנה אהבה. וכן ע"ז הדרך ביראה, כי יראה תחתונה ריחוק, ויראה עליונה, התבטלות. משא"כ בא"ס, הוא בבחינת ע"ס הגנוזות במאצילן, לא ערך של הלבשה אלא ערך של גניזה. ושם נכללים אהבה ויראה יחדיו בחינת מה שנאמר אצל אברהם אוהבי, מדת אהבה, בעקידה, "עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה", נכללו אהבה ויראה יחדיו. ושם אף אהבה, היא התכללות.

ומהותה, כי סוד האהבה יש, חיבור יש ויש. וסוד היראה, ביטול, ביטול תחתון לעליון. אולם סוד האהבה בע"ס הגנוזות במאצילן, הוא עצם בקשת היש, אולם לא יש נברא נבדל ח"ו, ולא יש מתאחד, שזהו מדרגת אהבה בתוך העולמות, אלא עצם בקשת היש, והוא היש האמיתי. וזש"כ "הישכם אוהבים את ה'" וגו', עצם בקשת ה"יש".

שאלה כוחות רוחניים שלום, רציתי לדעת האם מותר מבחינה רוחנית לחדור לפרטיות של מישהו, וכביכול לעשות בו מה שאתה רוצה? נניח מי שחונן ביכולת רוחנית לראות דברים, יכול להסתכל מתי שבא לו על כל אחד בלי רשות? ואנשים שיכולים לצאת מהגוף שלהם, מה שנקרא לטייל בין מימדים יכולים לשלוט באחרים? או לפגוע בהם כרצונם? השם רואה גם את זה לא?? הוא מסכים לזה? הם ייתנו על זה את הדין בשמיים? מותר להם כי הם נשמות גדולות? וכיצד מישהו פשוט מגן על עצמו? כשהוא לא יכול לראות אותם. תודה

נא לשמור על קדושת הגיליון

שיעורי "בלבבי" מופיעים ב"קול הלשון" בארץ 073.295.1245 | USA 718..295.1245
להצטרפות לרשימת העלון | לכל ענייני העלון | לקחת חסות עבור עלון: info@bilvavi.net
רכישת ספרי הרב: ספרי אברמוביץ - משלוח ברחבי העולם 03.578.2270 | books2270@moshebooks.com
ספרי מאה שערים רח' מאה שערים 15, ירושלים 02.502.2567 | ספרי אברמוביץ רח' קוטלר 5 בני ברק 03.579.3829